

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemonde, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

caput decimum octavum. De Calvinistarum sepultura.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

iam à Catholicis expetebatur, ut decem millia exemplarium memento distracta fuerint. Postquam vero in Calvinistarum cœtibus cani, & cum Catechismis coniungi cœperunt, eorum usus Catholicis interdixit, siquidem, ut Consilium Laodiceum vult, cum hæreticis nihil commune esse debet, quod ab ipsis inuentum scilicet & concinnatum est.

DE CALVINISTARVM SEPULTURA.

CAPUT XVIII.

ARGVMENTVM.

- I. Omnium religionum homines pro animabus Deum deprecati sunt, & corpora honesta sepultura affecerunt.
- II. Iudæorum consuetudo pro defunctis deprecandi.
- III. Quam Pagani à Iudæis mutuati sunt.
- IV. Calvinista soli hic barbari sunt.
- V. Defunctorum corpora honeste habenda.
- VI. Sepultura honestas ab ipsa Natura commendatur.
- VII. Impietas Calvinistarum quoad sepulturas.
- VIII. Cur hæretici nunc in Ecclesiis sepeliri cupiant, primitus aspernati.
- IX. Sepultura cura ad Episcopos pertinet.
- X. Calvinistarum querela.

I. OMnes religiones, veræ, falsæ, pro mortuis precandi consuetudinem semper tenuerunt. Immo ipsi quoque Ethnici, sola Naturæ luce illustrati defunctis æternam quietem precabantur, ut scripta eorum legenti constat: adeo ut qui extremum hoc officium præstare eis recusaret, impius haberetur. Vt ergo pie sine religione quadam defungi nemo potest, nec religio sine Deo esse potest; sic laudabilis hæc consuetudo violari non potest quin religio, nec hæc, quin Deus simul violetur.

II. Iudæos hac consuetudine vsos, non modo ex libris ipsorum ritualibus, sed ipsius S. Scripturæ quoque constat exemplis, Iosephum, vide, apud quem funus Davidis regis, Simonis Machabæi, reginæ Helenæ, &c. descriptum exstat. Abrahamus Saram, Iacobus Rachelem, Iacobum tota fa-

milis, Moyses, Aaron septuaginta dies, Aaron populus vniuersus integram mensem luxit. In Exodus sacrificia pro mortuis, apud Hieremiam Prophetam exequiæ memorantur. Eiusdem consuetudinis vestigia in libris Iobi & Tobiae exstant. Quid multis? Vnum illud ex Machabæorum libris desumptum testimonium satis nobis esse debet: quod multorum scriptis est ventilatum.

III. Hanc consuetudinem Ethnici quoque à Iudæis mutuati sunt natura distante pro defunctis orationem ac curam pietatis esse existimantes, ut ex multis ipsorum ritibus, de quibus integri libri exstant, & infinitis Scriptorum locis patet.

IV. At soli Calvinistæ sine ullis ritibus mortuos suos terræ mandant, aut si ritus quosdam adhibeant ipsi profanifere sunt, & infernum magis quam cælum sapiunt. Satis esse putant, si dicant: Deus propitius sit eius animæ. Constat quum Genevæ de ritibus sepulturæ reformandis in Ministrorū cœtu ageretur, Beza respondisse, Papistis occasionem gloriandi dandam non esse. Eius tamen Epitaphiū Gabriel Fabricius describit, in quo Venus, Harpyæ, Bellona & Chimæra, præcipuè Beza virtutes, conspiciuntur.

V. Vile quidem corpus est, Dei tamen digito formatum, eoque honeste habendum est. An Phidias opus ob materiæ vilitatem cōtemnimus, Corpus vas est animæ à Deo infusæ. Templum Dei est, quod etiam si à morte destruat, in extremo tamen iudicio multo gloriosius excitabitur.

VI. Sepultura honesta Deum ipsum habet auctorem, qui Enochum & Heliam in paradysum transportauit. Iobum Chrysostomus effuse laudat, filios domus ruina oppressos honeste sepelientem. Et honestæ sepulturæ & resurrectionis Phœnicis se ipsum comburentis & renascentis exemplum nos admonet.

VII. Impij sunt Calvinistæ, quibus perinde est quo loco sepeliatur. Non ita Abraham, non Isaac, non Iacob, non Iob, non Ioseph: qui omnes cetera loca ubi sepelirentur, sibi elegerunt. Hinc Ecclesia loca eiusmodi sacra atq; inuolata esse voluit quæ etiam exorcismis ac precationibus solenniter consecrantur.

VIII. At Calvinistæ ut nihil sibi tam viuis quam mortuis cum Catholica Ecclesia commune esset, in sacris istis locis sepeliri, ignominiosum initio putarunt: postea vero etiam vi maiorum sepulcra ad suū usum sibi vindicarunt. Cur, quæso, scilicet,

Y y 2

quis

quia Superbiæ natura est illicita experere. At hæreticos in ecclesijs aut locis sacris sepeliri Ecclesia vetuit. Præpostera cura, corpori honestum ubi quiescat locum querere, anima interim infernos cruciatus patiente. Sed & hoc desiderium ideo diabolus ipsis immittit, ut sicut Catholicorum animæ Purgatorij igni ab omni labe quam adhuc habent, purgantur, atque in eo ipso doloris sentiunt leuamentum: sic hæreticorum animæ tanto magis crucientur, quanto in sanctioribus locis corpora ipsorum iacent. Illud denique operam dat diabolus, ut hæreticorum sepultura sacra loca profanentur ac polluantur.

IX. Sepulcrorum curam ad Episcopos pertinere, non vero ad ciuiles magistratus, multis euidentissimis argumentis ut & exemplis demonstrari potest: id quod ex Nouella etiam XI II. apparet. Quod eo dico, ut Episcopi hoc ius suum e-

ripi sibi aut loca sacra profanari non patiantur.

X. Frustra ergo à Catholicorum cæmeterijs vos arceri conquerimini, Calvinistæ. Qui Ecclesiæ leges violastis, cur non merito pœnas detis. Nō conuenit ut in Ecclesijs sepeliantur pro quibus Ecclesia non orat. At vos ipsi pro mortuis orate superstitiosum esse dicitis. An vultis ut nostra corpora eijciantur, & vestra in Ecclesijs sepeliantur? Vna enim quiescere non possumus.

Sed finem iam operi impono, postquam Ecclesiæ rebelles ad sepulcra deduxi, Tu Lector, interim zelum hunc meum Ecclesiæ seruienti non modo agnosce, sed & pro virili imitare: qui in me quidem non exstinguetur.

Dum spiritus hos reget artus.

LAUS DEO.

LIE. IX.